

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/65/2021
Identifikačné číslo spisu:	3617010071
Dátum vydania rozhodnutia:	20.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3617010071.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Martiny Zeleňakovej na neverejnom zasadnutí konanom 20. júla 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného M. A. pre trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1, ods. 5 písm. c) Trestného zákona (v znení účinnom do 31. decembra 2005), o dovolaní obvineného M. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 3. septembra 2020, sp. zn. 2To/26/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. A. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Partizánske (ďalej tiež „súd I. stupňa“) z 2. decembra 2019, sp. zn. 2T/26/2017, bol obvinený M. A. uznaný za vinného pre trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1, ods. 5 písm. c) Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005), na tom skutkovom základe, že

- dňa 20.09.2005 v D. na U. V. v D. spol. E. G., s.r.o. v areály bývalého strojárského závodu sa na základe antedatovanej kúpnej zmluvy, zmocnil a zabezpečil demontáž a odvoz na neznáme miesto dvoch kusov CNC sústruhov značky I. MD S.-XA výrobných čísel XXXXXX a XXXXXX, kedy vopred zabezpečil súhlas k vývozu predmetných strojov a to tak, že po spoločnom dohovore obvinený Ing. E. N. podpísal za bližšie nezistených okolností niekedy v roku 2005, pravdepodobne v Bratislave, kúpnu zmluvu s antedatovaným dátumom vyhotovenia 21.10.2002 medzi predávajúcim spoločnosťou Y., s.r.o., so sídlom R. a kupujúcim spoločnosťou I. E. X. Z. G., so sídlom L., E. A. U. na predaj CNC sústruhu I. G. XiT-XA, výrobné číslo XXXXXX a V. sústruhu I. G. XiT-XA, výrobné číslo XXXXXX za dohodnutú kúpnu cenu 1,- Slovenská koruna, a to za účelom neoprávneného zmocnenia sa predmetných strojov, ktoré boli vo vlastníctve spoločnosti K., s.r.o., so sídlom D. a boli umiestnené v areály predmetného strojárského závodu spoločnosti E. v D., čím spoločným konaním spôsobili spoločnosti D., s.r.o., so sídlom D. (predtým K., s.r.o.) škodu vo výške 2.063.872,- Sk bez DPH, t.j. v prepočte 68.507,99 €.

Za to súd I. stupňa obvinenému uložil podľa § 247 ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej tiež „Trestný zákon“), s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov, s podmieneným odkladom jeho výkonu [podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona] a určením skúšobnej doby (podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona) na 24 mesiacov.

V adhéznom výroku podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvineného zaviazal zaplatiť poškodenej spoločnosti D. s.r.o., škodu v sume 68 507,99 eur.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež „odvolací súd“) uznesením z 3. septembra 2020, sp. zn. 2To/26/2020, o odvolaniach proti prvostupňovému rozsudku rozhodol tak, že odvolanie obvineného M. A. a prokurátora zamietol podľa § 319 Trestného poriadku (t. j. ako nedôvodné) a odvolanie poškodenej spoločnosti D., s.r.o. podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku (ako oneskorene podané).

* * *

Proti tomu uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu (JUDr. Martin Dolník) dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku s tým, že podľa § 374 ods. 3 Trestného poriadku napáda aj konanie na súde I. stupňa, pretože vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku, kde sa odvolací súd s vecne nesprávnym rozhodnutím súdu I. stupňa (vrátane obsahu jeho odôvodnenia) stotožnil.

V odôvodnení dovolania vytkol súd I. stupňa, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia v otázke vlastníctva predmetných strojov v čase skutku a určenia osoby poškodeného; v otázke naplnenia všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona a v otázkach osoby poškodeného a výšky škody.

Popis skutku v časti, ktorý uvádza, že predmetné stroje boli vo vlastníctve spoločnosti K., s.r.o. nezodpovedá zistenému skutkovému stavu a je dôsledkom nesprávneho právneho posúdenia vlastníckych vzťahov k predmetným strojom.

Kúpna zmluva z 9. októbra 2002 bola uzatvorená medzi spoločnosťou Y. s.r.o. zastúpenou konateľom Ing. E. N. ako predávajúcim a spoločnosťou V., s.r.o. zastúpenou konateľkou B. A. ako kupujúcim. Vo svojej svedeckej výpovedi svedkyňa B. A. uviedla, že túto zmluvu nepodpisovala. Zástupca poškodeného, konateľ spoločnosti D., s.r.o. Ing. C. O. (ktorý je od 1. októbra 2001 aj jedným zo spoločníkov spoločností Y. s.r.o.) vo svojej výpovedi (napr. zo dňa 11. apríla 2014) uviedol, že predmetnú zmluvu podpísal obvinený (ktorý to ani nepoprel) ako prokurista. Pri predmetnom podpise kupujúceho (resp. prokuristu za kupujúceho) absentuje dodatok označujúci prokúru. Tento nedostatok vedie z právneho hľadiska k dvom úvahám a síce, že kúpna zmluva je neplatným právnym úkonom alebo kúpna zmluva je platným právnym úkonom, nakoľko z ostatných okolností, napr. stavu zápisu v obchodnom registri vyplýva, že obvinený bol v dobe jej podpisu prokuristom spoločnosti V., s.r.o., pričom súdna a právna prax sa prikláňa k záveru o platnosti právneho úkonu podpísaného prokuristom bez uvedenia dodatku označujúceho prokúru. Na základe platného právneho úkonu sa vlastníkom predmetných strojov stala spoločnosť V. s.r.o.

Kúpna zmluva z 21. októbra 2002 medzi spoločnosťou Y., s.r.o. zastúpenou Ing. E. N. ako konateľom spoločnosti ako predávajúcou a spoločnosťou I. E. X. Z. G. ako kupujúcou, bola vyhodnotená ako antedatovaná a skutočne uzatvorená v roku 2005, kedy Ing. N. nebol konateľom predávajúceho a teda nebol oprávnený za spoločnosť Y., s.r.o. takúto zmluvu uzavrieť. So zreteľom k týmto skutočnostiam predmetná kúpna zmluva nie je platným právnym úkonom.

Kúpna zmluva z 5. mája 2003 bola uzatvorená medzi spoločnosťou V., s.r.o. zastúpenou konateľkou B. A. ako predávajúcim a spoločnosťou D. - D., s.r.o., zastúpenou ako konateľom Ing. K. Š. ako kupujúcim. Z údajov obchodného registra kupujúceho (spoločnosti D. - D., s.r.o.) plynie, že v dobe uzatvorenia tejto zmluvy nebolo obchodným menom kupujúceho D. - D., s.r.o. ale G., spol. s r.o. O

zmene obchodného mena na D. - D., s.r.o. rozhodlo valné zhromaždenie dňa 13. mája 2003. V obchodnom registri bola táto zmena zapísaná od 23. júna 2003. Ing. K. Š. nebol v dobe podpisu zmluvy konateľom kupujúceho. Táto funkcia mu vznikla 13. mája 2003.

V konaní bolo do súdneho spisu zástupcom poškodeného predložené splnomocnenie z 2. mája 2003, ktorým Ing. G. Š., konateľka firmy G., spol. s r.o. splnomocnila Ing. K. Š. na svoje zastupovanie vo všetkých úkonoch firmy G., spol. s r.o. Tzn. nesplnomocňovala spoločnosť ako takú, ale konateľka tejto spoločnosti na svoje zastupovanie, t. j. na zastupovanie konateľa spoločnosti G., spol. s r.o., pričom Ing. K.Š. Š. bol týmto dokumentom splnomocnený na zastupovanie konateľa vo všetkých úkonoch spoločnosti. Takéto vymedzenie splnomocnenia je neurčité a z toho dôvodu absolútne neplatné a súčasne rozporné s § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré k vykonávaniu právnych úkonov právnickej osoby vo všetkých veciach oprávňuje len štatutárne úkony, a z toho dôvodu absolútne neplatné, opierajúc tento záver aj o uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 353/2012-17. Z dôvodu, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísala za kupujúceho osoba, ktorá v dobe podpisu nebola konateľom kupujúceho a zároveň nebola na tento úkon platne splnomocnená, teda že zmluva bola podpísaná neoprávnenou osobou (t. j. osobou nesplnomocnenou konať za kupujúceho), je predmetná kúpna zmluva z 5. mája 2003 absolútne neplatným právnym úkonom. Kupujúci sa teda nestal vlastníkom predmetných strojov.

Kúpna zmluva zo 7. júla 2003 bola uzatvorená medzi spoločnosťou D. - D., s.r.o., zastúpenou konateľom Ing. K. Š. ako predávajúcim a spoločnosťou K., s.r.o. (v súčasnosti D., s.r.o.) zastúpenou ako konateľom G. G. ako kupujúcim.

Z vyššie uvedeného a údajov obchodného registra kupujúceho (spoločnosti K., s.r.o.) plynie, že v dobe uzatvorenia tejto zmluvy predávajúci D. - D., s.r.o. nebol vlastníkom predmetných strojov a G. G. nebol v dobe podpisu zmluvy konateľom kupujúceho. Táto funkcia mu vznikla až 30. januára 2004.

V konaní bolo do súdneho spisu zástupcom poškodeného predložené splnomocnenie z 20. júna 2003, ktorým spoločnosť K., s.r.o. zastúpená konateľom G. L. splnomocnila G. G. na všetky právne úkony za spoločnosť v rozsahu právomoci konateľa. Takéto vymedzenie splnomocnenia je neurčité a z toho dôvodu absolútne neplatné a tiež rozporné so zákonom, a to s § 20 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré k vykonávaniu právnych úkonov právnickej osoby vo všetkých veciach oprávňuje len štatutárne úkony, a z toho dôvodu absolútne neplatné (ako to opäť vyplýva aj zo záverov uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. augusta 2012, sp. zn. III. ÚS 353/2012-17). Teda z dôvodu, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísala za predávajúceho osoba, ktorá nebola vlastníkom predmetných strojov (neplatná kúpna zmluva z 5. mája 2003) a za kupujúceho osoba, ktorá v dobe podpisu nebola konateľom kupujúceho a zároveň nebola na tento úkon platne splnomocnená, tzn. neoprávnená osoba (t. j. osoba nesplnomocnená konať za kupujúceho), je kúpna zmluva zo 7. júla 2003 absolútne neplatným právnym úkonom.

Podobne neplatným právnym úkonom vo vzťahu k predmetným strojom je aj nájomná zmluva z 2. januára 2004, v ktorej ako prenajímateľ vystupuje spoločnosť K., s.r.o. (D., s.r.o.), t. j. nevlastník a zároveň je táto spoločnosť zastupovaná osobou G. G. ako konateľa napriek skutočnosti, že týmto sa stal až 30. januára 2004 a splnomocnenie z 20. júna 2003 je absolútne neplatným právnym úkonom.

Z vyššie popísaného vyvstáva, že vlastníkom predmetných strojov je spoločnosť V., s.r.o. a nie poškodený. Do tohto záveru vstupuje skutočnosť, že spoločnosť Y., s.r.o. listom z 27. júla 2003 odstúpila od kúpnej zmluvy z 9. októbra 2002. A teda v prípade, že je toto odstúpenie platným právnym úkonom, je tak s ohľadom k absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv z 21. októbra 2002, 5. mája 2003, 7. júla 2003, možné predmetné stroje vrátiť tejto spoločnosti a tak môže dôjsť k obnoveniu jej vlastníckeho práva k predmetným strojom.

V rozhodnutí súdu I. stupňa, napriek vedomiu vyššie popísaných skutkových okolností a namietaniu uvedeného obhajcom obvineného, súd neposudzoval platnosť/neplatnosť kúpnych zmlúv z 9. októbra 2002, 5. mája 2003 a 7. júla 2003 a dôsledky z toho plynúce, tiež neposudzoval platnosť/neplatnosť

odstúpenia od zmluvy z 27. júla 2003 a dôsledky z toho plynúce a ďalej neprihliadal k absolútnej neplatnosti predmetných kúpnych zmlúv, kedy uviedol že sú platné, pretože ich platnosť nikto z ich účastníkov nenapadol, a to všetko napriek tomu, že súd je povinný na prípadnú absolútnu neplatnosť prihliadať ex offio. Tieto skutočnosti pritom mali rozhodujúci význam pre určenie (stotožnenie) osoby poškodeného v danej trestnej veci a tým aj na definovanie objektu trestného činu.

K otázke predmetného odstúpenia od zmluvy súd I. stupňa bez posúdenia platnosti predmetných zmlúv uviedol, že nie je možné navrátenie veci spoločnosti Y. a teda obnovenie jej vlastníckeho práva, čo odporuje skutočnosti, že zmluvy uzatvorené chronologicky po zmluve z 9. októbra 2002 (od ktorej sa odstupovalo) sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi a teda navrátenie veci tejto spoločnosti a obnovenie jej vlastníckeho práva je možné.

Došlo tak k nesprávnemu určeniu osoby poškodeného v predmetnej trestnej veci, čo spôsobuje aj nesprávnosť popisu skutku v predmetnej časti.

Ďalej neboli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 5 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, a to objekt, objektívna stránka a subjektívna stránka.

Za osobu poškodeného bola súdom v rozpore s vyššie uvedenými skutočnosťami označená spoločnosť D., s.r.o. (predtým K., s.r.o.). Vo vzťahu k tejto osobe, nakoľko spoločnosť D. nie je vlastníkom predmetných strojov, nemohlo dôjsť k naplneniu objektu trestného činu krádeže, ktorým je ochrana vlastníckeho práva k určitej veci.

Objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 5 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2015 je vymedzená ako prisvojenie si cudzej veci tým, že jej páchatel' zmocní a spôsobí tak škodu značnú.

V zmysle právnej teórie sa cudzou vecou rozumie hnutelná vec nepatriaca páchatel'ovi vôbec, alebo nepatriaca iba jemu, a ktorú páchatel' nemá vo svojej dispozícii. V tomto smere poukazuje na už vyššie uvedené, že vlastníkom predmetných strojov (vecí) nie je spoločnosť D., s.r.o. označená za poškodeného, vlastníkom predmetných strojov, vlastníkom predmetných strojov je buď spoločnosť V., s.r.o. [v ktorej bol (obvinený) od 28. apríla 1999 do 1. augusta 2005 (skončenie funkcie - 30. júna 2005) a od 1. júla 2005 do 27. marca 2012 konateľom] alebo spoločnosť Y., s.r.o., u ktorej nebol v trestnom konaní skúmaný súhlas/nesúhlas s jeho konaním v predmetnej veci.

Po celú dobu obchodného rokovania s G. L. a I. E. vystupoval ako sprostredkovateľ predaja strojov, ktoré mu vlastnícky nepatrili (nikdy a nikde sa ale neuvádza, že vystupoval v rozhodnom období ako sprostredkovateľ predaja strojov popísaných v skutku) a ako vlastník strojov u strojov, ktoré mu vlastnícky patrili. Od počiatku naviazania spolupráce mali, ako svedok G. L. tak aj I. E., záujem o viacero strojov, t. j. nielen o stroje, ktoré sú predmetom obžaloby. Všetky tieto stroje si boli, ako svedok L. tak aj E., obzrieť v hale v areáli bývalého strojárskoho závodu v D.. Išlo o dokopy 40 strojov, z ktorých, ako potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi v prípravnom konaní G. L., mu (obvinený) uviedol, že vlastní 18 strojov. Nikdy svedkovi G. L. ani I. E. neuviedol, že je vlastníkom strojov uvedených v obžalobe. Svedok I. E. sa v otázke, či (obvinený) tvrdil, že je vlastníkom predmetných strojov, odvolal výlučne na tvrdenia G. L., že mu to povedal obvinený. Žiadny z týchto svedkov, ale ako stroje - o ktoré sa malo jednáť, neuviedol stroje popísané v skutkovej vete výroku o vine.

Súd I. stupňa (rovnako aj odvolací súd) záver o tom, že vystupoval ako vlastník opiera o jeho fax z 26. apríla 2005 (doručený súdu svedkom G. L.), v ktorom sa uvádza, že stroje v D. sú vlastníctvom firmy V., s.r.o. a nie sú zaťažené právami tretích osôb. Z predmetného faxu však neplynie, vo vzťahu ku ktorým strojom sa potvrdenie o vlastníctve dáva, tzn. nie je z neho zrejmé, že vyhlásenie o vlastníctve sa vzťahuje aj na stroje uvedené v obžalobe a ďalej z neho plynie, že vlastníkom strojov v D. je spoločnosť V., s.r.o. a nie on (obvinený).

V trestnom konaní tak nebolo bez akejkoľvek pochybnosti preukázané, že nakladal so strojmi uvedenými v obžalobe ako s vlastnými vecami.

K tomuto záveru podporne poukazuje na to, že:

- svedok G. L. predložil súdu listinu nadpísanú ako list 4 ku kúpnej zmluve zo dňa 25. mája 2005, k čomu podotýka, že v konaní nebola preukázaná jej bezprostredná neviazanosť na fax z 26. apríla 2005, medzi ním a svedkom G. L. nedošlo k uzatvoreniu žiadnej kúpnej zmluvy a ani na tejto listine nie sú identifikovateľné stroje, ktoré sú predmetom obžaloby,

- na hlavnom pojednávaní 30. septembra 2019 predložil listinu z 19. augusta 2005 označenú ako Kúpna zmluva s firmou G. L., vypracovanú svedkom I. E., ktorá v bode 1 obsahuje súpis strojov pripravených na okamžité prevzatie, v ktorom rovnako absentujú stroje, ktoré sú predmetom obžaloby,

- listiny označené ako Žiadosť na vydanie súhlasu pre vývoz strojov z areálu E. - G. a Súhlas s vývozom strojov z E. - G. neobsahujú označenie strojov, na ktoré sa majú vzťahovať, tzn. neoznačujú, že sa majú vzťahovať na odvoz strojov uvedených v obžalobe,

- listina obsahujúca potvrdenie z banky o bankovom prevode do zahraničia vo výške 10 000 eur (predložená svedkom G. L. v podaní z 20. augusta 2019) nepreukazuje, za aké stroje bola táto suma poskytnutá, teda nepreukazuje, že bola poskytnutá za stroje, ktoré sú predmetom obžaloby.

Ďalej v zmysle právnej teórie sa prisvojením rozumie získanie možnosti trvalej dispozície s vecou, teda vylúčenie doterajšieho vlastníka alebo držiteľa veci z držby, užívania a nakladania s vecou. Páchateľ si prisvojí vec tým, že sa jej zmocní, ak odníme vec z dispozície vlastníka, oprávneného držiteľa alebo faktického držiteľa, a ak tak získa možnosť s vecou trvalo nakladať podľa svojej vôle sám alebo s ďalšími osobami.

Ani jeden z týchto znakov, t. j. prisvojenie veci, zmocnenie veci, nie je na jeho strane naplnené. Svedkovia Ing. G.U. N., B. T. a E. O., ktorí boli prítomní na demontáži dňa 20. septembra 2005, vo svojich výpovediach ako v prípravnom konaní tak na hlavnom pojednávaní potvrdili, že na tejto bol okrem neho prítomný I. E. (t. j. kupujúci z kúpnej zmluvy z 21. októbra 2002, na podklade ktorej bol vývoz uskutočnený) a ďalší nemecky hovoriaci človek, ktorí zabezpečovali demontáž a ktorí si demontované stroje odviezli. Jeho účasť (obvineného) popisovali ako časovo krátku a vo vzťahu k vykonávaniu demontáže pasívnu. Skutočnosť, že predmetné stroje si odviezol svedok I. E. pokladal za pravdepodobnú aj rozhodujúci súd. Teda on (obvinený) nikdy neodňal z dispozície vlastníka (ktorým však nie je spoločnosť D., s.r.o.) predmetné stroje a nezískal možnosť s nimi nakladať, nakoľko predmetné stroje demontoval a z areálu bývalých strojární v D. odviezol kupujúci z kúpnej zmluvy z 21. októbra 2002 I. E..

Naplnenie znaku objektívnej stránky skutkovej podstaty krádeže podľa § 247 ods. 5 písm. c) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 predpokladá existenciu značnej škody. V zmysle § 89 ods. 13 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 sa značnou škodou rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok minimálnej mesačnej mzdy. Minimálnou mesačnou mzdou v roku 2005 bola suma 229 eur. Pri určení výšky spôsobenej škody súd vychádzal zo znaleckého posudku znalca v odbore strojárstvo Ing. G. G. č. X/XXXX (ďalej aj ako „znalecký posudok č. X/XXXX“), ktorý stanovil hodnotu predmetných strojov ku dňu 20. septembra 2015.

V tejto súvislosti podotýka, že k odvozu strojov došlo 20. septembra 2005 a ohodnocovanou je hodnota strojov k 20. septembru 2015, t. j. nie k dobe spáchania skutku a taktiež znalec oceňované stroje nevnímal vlastným pozorovaním, nemohol teda pri stanovovaní všeobecnej hodnoty strojov posúdiť a poznať ich skutočný stav, mieru ich opotrebenia a to či sú funkčné, čo sú skutočnosti majúce bezprostredný vplyv na hodnotu oceňovaných strojov.

Znaleckým posudkom č. X/XXXX neodpovedá ich hodnote v čase spáchania skutku a preto nemôže byť podkladom pre kategorizáciu škody ako škody značnej.

Hodnota strojov stanovená znaleckým posudkom č. X/XXXX nezodpovedá hodnote v čase spáchania skutku a preto nemôže byť podkladom pre kategorizáciu škody ako škody značnej.

So zreteľom k chýbajúcej objektívnej stránke nemôže byť naplnenou ani subjektívna stránka skutkovej podstaty, nakoľko úmysel páchatel'a musí zahŕňať všetky znaky objektívnej stránky vrátane prisvojenia, čo nebolo naplnené. Na jeho strane nedošlo k nakladaniu ako s vlastnou vecou, prisvojeniu ani zmocneniu sa cudzej veci. Vo veci vystupoval ako sprostredkovateľ kúpy nejakých - nie dotknutých strojov svedkovi I. E.. Do procesu predaja, demontovania a odvozu v skutku popísaných strojov sa nezapájal.

Vo výroku o náhrade škody bol zaviazaný zaplatiť poškodenému D., s.r.o. škodu vo výške 68 507,99 eur, hoci táto spoločnosť v dobe skutku (ani v súčasnosti) nebola (nie je) vlastníkom predmetných strojov. V dôsledku neplatnosti prevodných zmlúv je vlastníkom predmetných strojov, t. j. poškodeným spoločnosť V., s.r.o. (ktorá bola vymazaná z obchodného registra ku dňu 12. marca 2013) a v prípade platnosti odstúpenia od zmluvy z 27. júla 2003 je ním spoločnosť Y., s.r.o. Navyše už vyššie uvedený znalecký posudok, z dôvodov vyššie uvedených, nie je zodpovedným podkladom pre stanovenie výšky škody spôsobenej trestným činom.

Namietané pochybenia napádaného rozhodnutia ďalej konkretizoval nasledovne:

Napriek vyššie popísaným skutočnostiam dokladujúcim vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu I. stupňa sa odvolací súd s týmto rozhodnutím stotožnil, v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie tohto rozhodnutia a vo zvyšku k odvolacím námietkam uviedol:

- súd I. stupňa sa s odvolacími (obhajobnými) námietkami riadne vysporiadal a v zásadných smeroch odôvodnil prečo obrane obvineného neuveril,
- obhajobné tvrdenia boli vyvrátené výpoveďami svedkov a listinnými dôkazmi (str. 9 napádaného rozhodnutia),
- skutočnosť, že obžalovaný vystupoval ako osoba, ktorá je vlastníkom predmetných strojov, vyplýva z výpovede I. E., G. L. faxovej komunikácie, v ktorej sa uvádza, že sústruhy nie sú zaťažované právom tretích osôb. Z listinných dôkazov vyplýva, že sa obvinený správal ako vlastník strojov a za ich prevedenie prevzal aj finančnú zálohu,
- okresný súd správne nemal pochybnosti ani o objektívnosti výšky spôsobenej škody, keďže táto je evidentná zo záverov znaleckého posudku z odboru strojárstva,
- odvolacie námietky neboli spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obvineného súdom I. stupňa.

S týmto právnym posúdením odvolacieho súdu sa so zreteľom na vyššie popísané aj následne uvedené skutočnosti nemožno stotožniť.

Súd I. stupňa sa nevysporiadal s už vyššie uvedenými skutočnosťami. Zdôrazňuje, že obžalovaný môže byť uznaný za vinného len zo skutku popísaného v obžalobe, pričom jeho vina je vyslovovaná vo vzťahu k celému popisu skutku, ktorý tak musí zodpovedať skutkovému a právnemu stavu veci. Nie je preto možným a zákonným, aby v rámci popisu skutku, z ktorého je uznaný vinným, boli uvedené skutočnosti nezodpovedajúce zistenému a preukázanému skutkovému a právnemu stavu veci, ako tomu bolo v danom prípade. Napriek tomu, že osoba poškodeného bola súčasťou popisu skutku, súd I. stupňa

otázku absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv, ako aj prípadnú absolútnu neplatnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy z 27. júla 2003 označil za nerelevantnú a riadne sa s ňou nevysporiadal. Tento postup súdu I. stupňa v napádanom rozhodnutí odobril.

Otázka osoby skutočného poškodeného v predmetnej trestnej veci pritom môže mať vplyv aj na protiprávnosť činu kladeného mu za vinu ako takú, pretože v dôsledku neplatnosti kúpnych zmlúv a neplatnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy z 27. júla 2003, bola v dobe skutku, t. j. 20. septembra 2005 vlastníkom predmetných strojov spoločnosť V., s.r.o. - kde v dobe skutku bola jedinou spoločníčkou B. A. (t. j. jeho manželka) a jediným konateľom on a teda by bolo dôvodným predpokladať, že v prípade jeho postupu v predmetnej veci bol pred jeho uskutočnením daný súhlas poškodeného v zmysle § 29 Trestného zákona. Túto eventualitu v dôsledku neposudzovania absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv, platnosti/neplatnosti odstúpenia súd I. stupňa ani odvolací súd v reakcii na jeho odvolacie námietky neskúmali. Podobne v prípade platnosti predmetného odstúpenia pri neplatnosti dotýčajúcich kúpnych zmlúv by bola vlastníkom predmetných strojov spoločnosť Y., s.r.o. (resp. by bolo možné vrátenie strojov tejto spoločnosti), ktorej spoločníkom od roku 2011 je Ing. E. N. (t. j. osoba, ktorá v mene tejto spoločnosti podpisovala kúpnu zmluvu z 21. októbra 2002) a postoj ktorej v predmetnej veci rovnako nebol skúmaný.

Rovnako sa súd I. stupňa (ani odvolací súd) náležite a v súlade s preukázaným skutkovým stavom nevysporiadal s jeho námietkami vo vzťahu k objektívnej stránke skutkovej podstaty popísanými v tomto podaní vyššie, na ktorých zotráva a na ktoré plne odkazuje. V rámci posudzovania objektívnej stránky ostáva naďalej neriešenou otázka cudzej veci a tu neskúmanie existencie/neexistencie súhlasu poškodeného V., s.r.o./Y., s.r.o. ostáva nepreukázanou skutočnosť, že by on nakladal so strojmi uvedenými v obžalobe ako s vlastnými, a nepreukázané zmocnenie sa strojov uvedených v obžalobe jeho osobou.

V konaní bolo preukázané výpoveďou G. L., I. E., ako aj predloženými listinnými dôkazmi, že medzi týmito osobami a ním prebiehali dlhšiu dobu trvajúce obchodné rokovania, ktorých predmetom boli ako stroje patriace nemu, tak aj stroje, u ktorých predaja bol len sprostredkovateľom. Tu osobitne poukazuje na výpoveď G. L., ktorý uviedol, že mu (obvinený) ukázal 35 - 40 strojov, z ktorých uviedol, že mu patrí 18. Z výpovedí týchto svedkov plynie, že boli riešené aj stroje I., avšak tieto neboli nimi identifikované uvedením čísla a teda nemožno bez dôvodných pochybností uviesť, že by išlo o stroje uvedené v obžalobe a vo vyjadreniach svedkov nezaznelo, že by on uvádzal, že je vlastníkom práve týchto strojov. Vo faxovej komunikácii z 26. apríla 2005, na ktorú sa odvoláva v odôvodnení napádaného rozhodnutia aj odvolací súd, rovnako chýba identifikácia strojov, ktorých sa týka, resp. akákoľvek skutočnosť stotožňujúca stroje vymedzené ako „stroje v D.“ so strojmi uvedenými v obžalobe, a zároveň je relevantným dosiaľ obidvoma súdmi opomínaný fakt, že v predmetnom faxe je potvrdzované vlastníctvo spoločnosti V., s.r.o. k presne neurčeným strojom v D. a nie jeho strojom.

Rovnako ani z ostatných listinných dôkazov (list 4 ku kúpnej zmluve zo dňa 25. mája 2005, Kúpna zmluva s firmou G. L. z 19. augusta 2005, Žiadosť na vydanie súhlasu pre vývoz strojov z areálu E. - G. a Súhlas s vývozom strojov z E. - G., listina obsahujúca potvrdenie z banky o bankovom prevode do zahraničia vo výške 10 000 eur) nevyplýva, že stroje v nich uvádzané sú totožné so strojmi uvedenými v obžalobe (resp. popisu skutku). Rovnako zo žiadneho dôkazu neplynie, že prevzal finančnú zálohu práve za stroje uvedené v obžalobe, resp. popise skutku.

V konaní teda nebolo preukázané, že by on nakladal práve so strojmi uvedenými v obžalobe a popise skutku ako s vlastnými. Nepreukazujú to listinné dôkazy a nespochybniteľne ani výpovede svedkov L. a E. - to znamená, že závery odvolacieho súdu sú minimálne v tejto časti nesprávne a nevychádzajú zo zisteného skutkového stavu.

Rovnako v konaní nebolo preukázané, že by sa on zmocnil a prisvojil si stroje uvedené v obžalobe, resp. popise skutku. Jedinou formou jeho konania v tomto smere bolo, že opatril súhlas s vyvezením strojov (v tomto súhlase rovnako neboli presne špecifikované stroje, ktorých sa má vyvezenie týkať a teda i tu

chyba stotožnenie so strojmi uvedenými v obžalobe, resp. popise skutku) a bol pasívne prítomný demontáže a odvezenia predmetných strojov. Tieto si odviezol svedok I. E..

Za týchto okolností, pri zohľadnení skutočnosti, že svedok I. E. vo svojej výpovedi napriek preukázanému opaku popiera demontáž a odvezenie predmetných strojov jeho osobou (resp. jeho zamestnancom za jeho prítomnosti), ktorá vrhá tiež aj na ostatné skutočnosti ním uvedené, by preto bolo minimálne dôvodným, v jeho prípade aplikovanie zásady in dubio pro reo, v prospech jeho oslobodenia. Napriek tomu tak ani súd I. stupňa ani odvolací súd nepostupoval.

So zreteľom na uvedené skutočnosti nemožno označiť jeho odvolacie námietky za nespôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu jeho konania súdom I. stupňa, ako to uviedol odvolací súd. Práve naopak, tieto sú spôsobilé, okrem iného aj v zmysle zásady in dubio pro reo, dosiahnuť oslobodenie ho spod obžaloby (nenaplnenie objektu, objektívnej stránky, subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu krádeže, súhlas poškodeného V., s.r.o. s jeho konaním), resp. dosiahnuť zmenu v popise skutku (osoba poškodeného, výška škody) a jeho kvalifikácii vo vzťahu k posúdeniu jeho konania podľa § 247 ods. 5 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005.

Navrhol preto, aby dovolací súd zrušil napádané rozhodnutie v rozsahu výroku zamietajúceho jeho odvolanie a rozhodnutie súdu I. stupňa v celom rozsahu (vo všetkých jeho výrokoch) a vec vrátil súdu I. stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

* * *

Prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného vyslovil názor, že obvinený v ňom iba subjektívne hodnotí skutočnosti vyplývajúce z hlavného pojednávania, s ktorými sa súd I. stupňa v odôvodnení rozsudku náležite vysporiadal, resp. ktoré boli vytýkané obvineným aj v odvolaní, a s ktorými sa vysporiadal odvolací súd. Z dovolania nevyplyva v čom mal súd pochybiť pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu veci. Čo sa týka spochybňovania vlastníctva poškodenej spoločnosti k predmetným strojom, prvostupňový súd v odôvodnení uviedol, že pre právne posúdenie naplnenia znakov skutkovej podstaty predmetného trestného činu nie je právne významné, či mali zmluvy o prevodoch predmetných strojov právne vady z hľadiska obchodného práva. Žiadna zmluvná strana ich neplatnosť nenapadla, vrátane obvineného až na jeho obhajobu v tomto trestnom konaní. Ide teda o zmluvy platné, kde vôľa zmluvných strán bola zrozumiteľná a určitá. Pokiaľ ide o skutočnosť naplnenia znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a jeho právnej kvalifikácie, súd v odôvodnení rozsudku podrobne popísal a analyzoval jednotlivé kroky obvineného, ktoré viedli k naplánovaniu a následnej realizácii odcudzenia predmetných strojov z miesta ich dislokácie, teda z areálu bývalého strojárského závodu v D., pričom súd sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal aj s motiváciou konania obvineného.

Správnosť rozhodnutia a postupu súdu I. stupňa skonštatoval aj odvolací súd v uznesení, ktorým bolo odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietnuté.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní hodnotiť ako zákonné a dôvodné, pričom rozsudok bol vydaný na základe skutkového stavu spoľahlivo zisteného vykonaným a rozsiahlym dokazovaním, ktorým bola tiež ustálená právna kvalifikácia stíhaného skutku.

Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie obvineného v zmysle § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Z písomného vyjadrenia k posudzovanému dovolaniu obvineného zo strany poškodenej spoločnosti - D., s.r.o. (formulovaného jej konateľom Ing. C. O.) vyplýva hodnotenie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní ako správnych a akceptácia týchto rozhodnutí. V ďalšom poškodený zdôraznil dĺžku konania, hodnotiac ju s poukazom na podanie trestného oznámenia v októbri 2005, ako neprimeranú, spôsobenú

aj obštrukciami obvineného a navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného zamietol ako neopodstatnené.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Zdôrazňuje, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Obvinený v dovolaní uplatnil dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolací súd zdôrazňuje, že je viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ku ktorým dospeli súdy v pôvodnom konaní, pretože dovolací súd správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže skúmať a meniť. Tieto skutkové zistenia sú obsiahnuté v rozsudku súdu I. stupňa - v tzv. skutkovej vete jeho výrokovej časti, s ktorými sa ako správnymi stotožnil aj odvolací súd zamietajúc odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozhodnutia môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie námietky skutkové.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Právnym posúdením skutku sa rozumie jeho hmotnoprávne posúdenie. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok ustálený v napadnutom rozhodnutí súdu v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podriadený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna

subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Uvedené právne závery k dovolaciemu dôvodu upravenému v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku majú svoj podklad v judikatúre najvyššieho súdu - rozhodnutiach a stanoviskách zverejnených v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky:

R 57/2007-I., II.

Konštrukcia a štruktúra jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) Trestného poriadku, resp. aj § 374 ods. 3 Trestného poriadku stanovuje, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu vo veci samej, je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie preto nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa.

R 47/2008

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

S 3/2011

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. To totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nemožno skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nemožno akokoľvek dopĺňať a meniť.

R 49/2013 - I.

I. Nesprávnosť právnych úvah uvedených v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku nie je dôvodom na konštatovanie splnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ak skutková veta výroku o vine zodpovedá podľa hodnotenia dovolacieho súdu použitej právnej kvalifikácii.

R 47/2014 - II.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

Aplikujúc vyššie uvedené právne východiská - k právu dovolateľa účinným spôsobom uplatniť dovolaním dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku - na posudzovaný prípad, dovolací súd zdôrazňuje, že dovolateľ - obvinený formuloval dovolacie námietky spôsobom nezodpovedajúcim tomuto dovolaciemu dôvodu.

Celá konštrukcia a charakter dovolacích námietok - chýb vytykánych primárne uzneseniu odvolacieho súdu, ktorého pochybenie malo spočívať v nenapravení (resp. akceptovaní, potvrdení) chýb, ktorých sa mal dopustiť už súd I. stupňa - svojou podstatou predstavuje vlastnú predstavu dovolateľa v otázke hodnotenia v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov, na podklade ktorej dospieva k vlastným skutkovým a v nadväznosti na ne k vlastným právnym záverom odlišným od záverov, ku ktorým v procese hodnotenia dôkazov dospeli súdy oboch inštancií v pôvodnom konaní.

Dovolateľ napáda správnosť skutkových záverov ustálených v skutkovej vete odsudzujúceho výroku a vlastnou argumentáciou sa dožaduje ich zmeny poukazom na obsah vykonaného dokazovania a nesprávnosť hodnotenia takto vykonaných dôkazov súdmi v pôvodnom konaní, čím sa však dožaduje voči dovolaciemu súdu nerešpektovania zákonného limitu, ktorý mu stanovuje § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v jeho vete za bodkočiarkou, a síce, že „správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť“.

Skutková veta rozsudku súdu I. stupňa pritom ustálenými skutkovými okolnosťami zodpovedá použitej právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 247 ods. 1, ods. 5 písm. c) v čase spáchania skutku účinného Trestného zákona (č. 140/1961 Zb.), t. j. popisuje skutkový dej spôsobom subsumovateľným pod právnu vetu, podľa ktorej obvinený spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak značnú škodu.

Pokiaľ dovolateľ podrobne analyticky hodnotí jednotlivé obchodnoprávne záväzkové vzťahy medzi jednotlivými obchodnými spoločnosťami majúcimi vzťah k odcudzeným veciam - CNC sústruhom identifikovaným v skutkovej vete prvostupňového rozsudku, opomína, že ich hodnotenie a posúdenie ich právnej relevancie prináležalo v trestnom konaní výlučne súdom oboch inštancií v rámci posudzovania predbežnej otázky vlastníctva k predmetným strojom a tým aj ustálenia poškodeného právneho subjektu a pokiaľ súdy v pôvodnom konaní ustálili, že takto poškodeným subjektom bola obchodná spoločnosť K., s.r.o. a v nadväznosti na to jej právny nástupca spoločnosť D., s.r.o., čo je z popisu skutku v skutkovej vete zreteľne ustálené, ide o skutkovú okolnosť ustálenú súdmi v pôvodnom konaní, ktorej správnosť dovolací súd nie je oprávnený posudzovať, na čom nič nemení fakt, že posúdenia otázky vlastníctva predmetných strojov je otázkou právnou. Obdobne je skutkovo ustálená podstata protiprávneho konania obvineného, konajúceho v súčinnosti s ďalšou osobou - Ing. E. N., ktorých koordinácia spoločného postupu je skutkovo vyjadrená tým, že konali „po spoločnom dohovore“, keď úlohou Ing. E. N. malo byť vytvorenie vhodných podmienok na zmocnenie sa CNC - sústruhov prostredníctvom antedatovanej zmluvy medzi „predávajúcim spoločnosťou Y., s.r.o. ... a kupujúcim spoločnosťou I. E. X. Z. G. ...“, ktorá je skutkovo vyjadrená ako síce právny nástroj, ale de facto slúžiaci na samotné následné zmocnenie sa týchto strojov a následne úlohou obvineného M. A. malo byť „zabezpečenie demontáže a odvozu týchto strojov na neznáme miesto“, čím je dostatočne jasne vyjadrený zákonný znak trestného činu krádeže „zmocnenie sa cudzej veci“ [len marginálne k argumentácii dovolateľa - zmocniť sa cudzej veci páchatel' nepochybne môže aj prostredníctvom iných osôb, používajúc ich ako živý nástroj, pričom obvyklé to bude v prípadoch ako je posudzovaný, keď už z povahy odcudzovanej veci (CNC - sústruhy) je zrejmé, že na jej fyzickú manipuláciu (právne „prisvojenie si“ a „zmocnenie sa“ sa vyžadujú osobitné zručnosti, prípadne i spolupôsobenie viacerých osôb (na demontáž)].

Pokiaľ bolo v odsudzujúcom rozhodnutí (majúc na zreteli rozhodnutia súdov oboch inštancií, tvoriace obsahovo jednotu) skutkovo ustálené, že odcudzované veci (CNC - sústruhy) boli vo vlastníctve spoločnosti K., s.r.o., ide o ďalší skutkovo ustálený záver, ktorého správnosť nemožno v dovolacom konaní skúmať a meniť a súčasne ide o skutkový záver, z ktorého je zrejmé, že vo vzťahu k obvinenému boli oba skutkovo ustálené CNC - sústruhy cudzou vecou. Ďalším takto úspešne nenapadnuteľným skutkovým záverom je napokon aj skutkovo ustálený protiprávny následok - spôsobenie škody v slovenských korunách (2 063 872 Sk) aj v prepočte na eurá (68 507,99 eur), čo zodpovedá škode značnej v rozhodnom čase. V čase spáchania skutku dokonaného samotnou demontážou a odvozom CNC - sústruhov, ku ktorému podľa ustáleného skutku došlo „z priestorov spoločnosti E., s.r.o. dňa 20.

septembra 2005", v danom čase (od 1. októbra 2004 do 30. septembra 2005) bola škoda značná (v zmysle kritérií § 89 ods. 13 v tom čase účinného Trestného zákona) stanovená rozpätím od 650 000 Sk do 3 249 999,99 Sk.

V súhrne tak možno konštatovať, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní napĺňa zákonné znaky trestného činu, pre ktorý bol obvinený právoplatne uznaný za vinného.

Dostatočne určito a zrozumiteľne z neho vyplýva podstata protiprávneho konania, t. j. kedy, kde a ako došlo k prisvojeniu si dvoch dostatočne konkretizovaných a identifikovaných cudzích vecí (CNC - sústruhov), zmocnením sa ich a tým spôsobením konkrétnej peňažne vyjadrenej škody (objektívna stránka) dvomi vzájomne skoordinovanými páchatelmi (subjekt). Z popisu skutku je zrejmé, že ním došlo k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva konkrétneho právneho subjektu (primárne spoločnosti K., s.r.o.) chráneného skutkovou podstatou trestného činu krádeže (objekt). Napokon skutkové okolnosti v ich súhrne (rozdelenie úloh po spoločnom dohovore, antedatovaná zmluva, v ďalšom vid' vyššie S 3/2011) vytvárajú dostatočný podklad pre záver o existencii úmyselného zavinenia na strane obvineného (subjektívna stránka).

Z uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie obvineného, pretože zistil, že je zrejmé, že chybami dovolateľom vytýkanými rozhodnutiu odvolacieho súdu a konaniu, ktoré mu predchádzalo v posudzovanej trestnej veci, nie je naplnený ani ním uplatnený dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ani iné dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré by prichádzali do úvahy pri správnej subsumpcii dovolacích námietok (vykonanej dovolacím súdom) pod správny dovolací dôvod.

Toto uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.